

4. KAPITOLA

Grace bola zavalená papierovačkami, ktoré musela dokončiť prv, než sa mohla začať venovať kampani pre múzeum. S Bradleyom ju čakalo stretnutie vo štvrtok neskoro popoludní. Musela ho presunúť z tretej na piatu. Súhlasil – vraj plánuje zostať v práci neskoro do večera. Sedeli za čerešňovým stolom v jej kancelárii. Bradley písal na počítači, Grace si všetko značila do notesa. Po dvoch hodinách vyhlásil, že by si dal pivo.

„Prosím?“ spýtala sa a odtrhla oči od poznámok.

„Je po siedmej,“ povedal. „Môžeme si dať prestávku?“

Grace neveriacky pozrela na hodinky. „Samozrejme. Stratila som pojem o čase. Prepáč. Potrebuješ niekam odísť?“

„To nie, iba by sa mi zišla pauza.“

„Isteže,“ prikývla. „Myslím si, že nadnes môžeme skončiť. Stihli sme všetko, čo sme chceli. Musíš byť hladný.“

„Trápi ma skôr smäd,“ odvetil a usmial sa na ňu. „Zájdime oproti na pivo a burger.“

„Dobrý nápad.“ Grace vstala, ruky si dala v bok a prehla sa v krížoch. „Nikdy neseďím tri hodiny v kuse.“

„Ani ja. Paul mi dovolil objednať si stôl na státie. Ešte stále zvažujem všetky za a proti.“

Keď vstal aj Bradley, Grace si uvedomila, že sú takmer rovnako vysokí, majú okolo stosedemdesiatpäť centimetrov.

„Ľudia, ktorí majú stoly na státie, si ich pochvaľujú,“ poznamenala Grace a presunula svoje poznámky spolu s niekoľkými zložkami do zásuvky, aby sa k nim ráno vrátila. „Daj vedieť, ako si sa rozhodol. Dana o tom svojom básni.“

Bradley prikývol a notebook si strčil pod pazuchu. „Len si ho odnesiem do kancelárie,“ prehodil. „Hneď sa vrátim. Pozývam ťa na večeru.“

„Tú nám zaplatí múzeum lodnej dopravy,“ poznamenala.

Bradley sa uškrnul. „Páči sa mi, ako rozmýšľaš.“

Všetky boxy v bare boli obsadené. Z podniku sa postupne stala neoficiálna kancelária firmy Broadbent & Shapiro, kde si mnohí kolegovia dali pred odchodom domov zo dve pivá. Bol to skôr bar než reštaurácia. Ponúkali tam síce tucet rôznych burgerov vrátane dvoch vegetariánskych, ale čapovali aj dvadsaťpäť druhov piva, pričom mnohé z nich boli miestne. Priestoru dominoval barový pult, veľký polkruh zo žltej borovice. Od štvrtej do šiestej vždy nalievali lacnejšie, prišli teda neskoro. Keďže bol štvrtok večer, nie piatok, polovica barových stoličiek zostala voľná. Svoje kufríky položili na dlážku a usadili sa na dvoch vysokých stoličkách, ktoré vyzerali, akoby ich vyrobili stredoškóľáci na hodinách technických prác. Opierky pôsobili rozhegane, nahrubo zvarené spoje prezrádzali nedostatok zručností.

„Čo ti objednáš?“ opýtal sa Bradley.

„To isté čo sebe,“ odvetila Grace.

„Ja si dám bourbon a pivo.“

„Super,“ odpovedala Grace, hoci nepila tvrdý alkohol, odkedy sa pred niekoľkými mesiacmi jej kamarátka Shannon Greenová rozhodla, že opitosť je menšia záťaž na psychiku, než sa s niekým vyspať. V ten večer to prehnaní s vodkou a Grace

mala doteraz problém povedať to slovo bez toho, aby nevystrúhala grimasu.

Len čo sa Bradley otočil, aby upútal pozornosť barmanky, už bola pri ňom s dymovo nalíčenými očami a hlbokým výstrihom na tričku. Hoci Grace chápala, že pre dievčatá za barom je výstredný vzhľad zrejme zárukou vyššieho prepitného, občas premýšľala, do akej miery je to naozaj tak. Čo je pre zákazníkov dôležitejšie? Prijemný prístup a skvelá obsluha alebo odhalená pokožka? Dívala sa na Bradleyho tvár, kým objednával, a všimla si, že barmanke s veľmi výstižným menom Brandy hľadí do očí, nie na hrudník. Ona mu pohľad opätovala, jej zreničky sa rozťahli, pootvorila pery. Dívala sa naňho rovnako ako mladšie kolegyne – vyslovene lačne.

Vo firme pracovalo šesť žien po dvadsiatke. S najnovšou posilou vlastne sedem. Grace neuniklo, ako sa v jeho prítomnosti všetky predvádzajú. Odrazu pôsobili prívetivejšie a pozornejšie, sústredili sa na jeho tvár, na čarovné viacfarebné oči. Tie skúsenejšie dokázali robiť dve veci naraz – sledovali jeho tvár a počúvali, čo vraví, ukladali si do pamäti podrobnosti o tom, čo má a nemá rád, aby to mohli nenápadne spomenúť pri ďalších stretnutiach. Grace bola skoro o dvadsať rokov staršia ako najmenej tri dievčatá z firmy. Vo svojom veku ich chápala lepšie, než sa chápali samy. Pokiaľ šlo o vzťahové záležitosti, dokonca im rozumela možno viac než sebe.

„Na čo si pripijeme?“ spýtal sa Bradley a podal jej jeden z pohárov s whisky na bare pred sebou.

Na nás! Grace mala sto chutí povedať to nahlas. Aspoň by videla jeho nechápavý pohľad a odľahčila by trápny okamih medzi dvoma ľuďmi, ktorí by mohli byť na rande, ale neboli. Aj tak to však vnímala ako niečo výnimočné. S Bradleyom boli spolu mimo práce, pili v bare, široko-ďaleko nebol ani jeden kolega. Neplánovala preberať robotu. Obaja si potrebujú oddýchnuť po produktívnom, ale vyčerpávajúcom stretnutí. Nechcela

hovoríť ani o sebe, o svojej minulosti, ktorú si dôsledne strážila. „Na spoluprácu,“ povedala napokon.

„*Salute!*“

O niečo neskôr Bradley dopíjal prvé pivo a zdôveroval sa jej so strastiplným detstvom, keď ho priskoro začali privykať na nočník. Ako sa k tejto téme vôbec dostali? Zhruba v polovici jeho príbehu sa Grace zamyslela nad tým, čo v ten deň vlastne zjedla. Nebolo toho veľa. Na raňajky mala vegánsku proteínovú tyčinku a veľkú kávu, na obed jogurt a jablko. Keď Bradley objednal ďalšie kolo, vedela, že by sa mala navečerať, no zároveň si užívala jeho prítomnosť. Tešilo ju, že Bradley zabáva ju, nie naopak. Keď vošli do baru, Grace čakala, že táto úloha pripadne jej, keďže je staršia a navyše je jeho nadriadená. Namiesto toho jej však Bradley vykladal príhody určené blízkym priateľom a rodine. Podobné príbehy jej muži rozprávali len zriedka. Naklonila sa k nemu, aby lepšie počula. Bez zábran sa smiala.

Kým dopili druhé pivo, drink s kolegom po práci sa oficiálne zmenil na rande. V podstate sa začalo vo chvíli, keď si sadli k baru. Grace si to hneď neuvedomila, ale každý, kto by ju sledoval v spoločnosti Bradleyho, by si všimol, že sa na seba usmievajú čoraz častejšie. Dívali sa len jeden na druhého, okolie nevnímali. Pri rozhovore si vymieňali letmé dotyky. Ak aj niekto pochyboval, že sú spolu, presvedčil ho dlhý pomalý bozk, aký sa za normálnych okolností odohráva v súkromí.

Grace sa pozrela do Bradleyho teplých orieškových očí a šepla: „Bože, chutíš veľmi dobre!“

Znova ju pobožkal a jej vnútro zaplavilo teplo. O sekundu už platil a potom vybehli z reštaurácie, akoby utekali cez letiskovú halu na lietadlo, ktoré má čochvíľa vzlietnuť. Držali sa za ruky a niesli si kufríky. So smiechom sa náhlili ulicami. Grace sa necítila takáto slobodná odvtedy, čo v osemnástich odišla z domu. Keby Bradley ešte trochu zrýchlil, vzlietla by. Prebehli okolo budovy na tmavé parkovisko, kde stála len Bradleyho

honda a jej cadillac. Rozhodli sa pre zadné sedadlá cadillacu, rozopli zipsy aj gombíky, ťahali a tlačili, dychčali a potili sa, kým neostali nehybne ležať.

Grace ležala na chrbte so zatvorenými očami, hoci z boku cítila jeho pohľad. Potrebovala si uvedomiť, čo sa práve stalo, no zároveň si vychutnávala sladké opojenie. Nesnažil sa posadiť, nenačahoval sa za košeľou ani za nohavicami. Spokojne ležal vedľa nej a objímal ju okolo pása. Prvý raz v živote si želala, aby zastal čas.